

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Prostor Prostějov z. s.**, IČO: 045 56 402, se sídlem Domamyslická 8/61, Prostějov, zast. Mgr. Ludvíkem Novotným, LL.M., advokátem, se sídlem Václavské náměstí 76, Letohrad, proti žalovanému: **statutární město Prostějov**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 130/14, Prostějov, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2019, č. j. PVMU 106718/2019 19, sp. zn. OKT 92/2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2021, č. j. 62 A 158/2019 - 171,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 8.228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ludvíka Novotného, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce v žádosti o poskytnutí informací doručené žalovanému dne 9. 4. 2019 žádal o poskytnutí těchto informací: 1) *Výše platu a stanovený platový tarif J. B.* 2) *Výše všech měsíčních odměn/ohodnocení/příplatků nad rámec platu za roky 2017, 2018 a 2019 J. B.* 3) *Je stále J. K. veden v 11. platové třídě s platem 29 620 Kč?* 4) *Výše všech měsíčních odměn/ohodnocení/příplatků nad rámec platu za roky 2017, 2018 a 2019 J. K.* 5) *Došlo v posledních 2 letech ke snížení osobního ohodnocení u J. B. a J. K.? Pokud ano, kolikrát a k jakému snížení v daných případech došlo.*

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím po opakovaném projednání věci

rozhodl tak, že žádost se částečně odmítá v rozsahu poskytnutí informace o výši platu a dále se odmítá ve vztahu k informacím požadovaným v bodě č. 2 a č. 4 žádosti o informace.

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v jejímž úvodu popsal dosavadní řízení a upozornil, že se jedná již o třetí rozhodnutí žalovaného o odmítnutí informace. Rozhodnutí žalovaného jsou odvolacím orgánem opakovaně rušena. S poukazem na rozsudek NSS č. j. 3 As 278/2015 - 44 a rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 192/2017 - 35 uvedl, že se jedná o situaci, kdy je na místě žalovat samotný povinný subjekt, který odmítá respektovat právní názor svého nadřízeného orgánu a opakovaně vydává obsahově totožná rozhodnutí o odmítnutí informace.

[4] Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že jsou splněny všechny podmínky, které na žadatele o informaci o platech či odměnách klade nález Ústavního soudu. Zdůraznil, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neklade žadateli o informaci povinnost jakkoli zdůvodňovat svou motivaci k podání žádosti o informaci. Tato povinnost je v současné době povinnými subjekty vyvozována z „platového“ nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále též „platový nález“), přestože v tomto nálezu je výslovně konstatováno, že informace o platech a odměnách hrazených z veřejných prostředků lze v zásadě veřejnosti poskytovat. Oba úředníci se opakovaně dopustili řady pochybení, které až na jednu výjimku (sexuální obtěžování pracovníků stavebního úřadu) nebyly ze strany zaměstnavatele (žalovaného) nijak sankcionovány. Mají za sebou řadu velice sporných případů, kdy jimi vydaná rozhodnutí byla následně nadřízenými orgány či soudy pro zjevnou nezákonnost zrušena. Žalobce tak má za to, že převažuje zájem veřejnosti na kontrole vynakládání veřejných prostředků nad ochranou soukromí úředníků, kteří prokazatelně opakovaně při výkonu přenesené státní správy poruší zákon.

[5] Krajský soud nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a nařídil mu, aby do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnul žalobci informace o výši osobních příplatků, o výši příplatků za vedení a o výši odměn vyplacených v jednotlivých měsících v letech 2017, 2018 a 2019 dotčeným úředníkům. Krajský soud v první řadě zohlednil, že se jedná již o třetí rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce, přičemž první dvě rozhodnutí byla odvolacím orgánem zrušena. Byť důvody pro zrušení prvního i druhého rozhodnutí žalovaného byly formálně odlišné - absence posouzení souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), dále jen „GDPR“, a následně chybná aplikace GDPR, je zřejmé, že žalovaný první, druhé i třetí (nadřízeným orgánem nezrušené) rozhodnutí o odmítnutí žádosti založil na úvaze, že nebyly naplněny podmínky testu podle platového nálezu. Žalovaný vždy dospěl k závěru, že požadované informace nemohou vést ke sledovanému cíli - kontrole přiměřenosti platů dotčených úředníků a ověření jejich finančního postihu za údajná pochybení. Jestliže nadřízený orgán již v minulosti ve zrušovacím rozhodnutí žalovaného důrazně upozornil na nutnost zabývat se detailně logickou spojitostí mezi důvody žádosti a požadovanými informacemi, avšak žalovaný svá jednotlivá postupně vydávaná rozhodnutí opíral v nosných ohledech o shodné důvody, pak podmínky pro podání žaloby přímo proti rozhodnutí povinného

pokračování

subjektu (žalovaného) ve smyslu rozsudku NSS č. j. 7 As 192/2017 - 35 byly splněny. Pro tento závěr svědčí i celková doba vyřizování žalobcovy žádosti. Žaloba je tedy přípustná i ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Krajský soud jako nadbytečnou vyhodnotil výzvu k upřesnění žádosti o informace, jak ji vyžadoval nadřízený orgán žalovaného a jeho důsledné trvání na podrobné interpretaci a aplikaci GDPR. Zákon o svobodném přístupu k informacím (§ 8b) je výjimkou z GDPR, jsou-li naplněny podmínky „platového testu“. Právě čtyřstupňový algoritmus stanovený v platovém nálezu je nástrojem, který slouží k řešení konfliktu mezi vzájemně si konkurujícími právy na soukromí a na informace. Žalovaný jako povinný subjekt a jeho nadřízený orgán tak měli svoji pozornost zaměřit na „platový test“, a nikoli vyzývat žalobce k doplnění žádosti či vytvářet prostor pro nadbytečné filipiky stran GDPR. Krajský soud shledal splněnými všechny podmínky platového testu pro vyhovění žalobcově žádosti uvedené v bodu 125 platového nálezu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl nesprávnost závěru krajského soudu o přípustnosti žaloby. Z rozhodnutí odvolacího orgánu je totiž zřejmé, že žalovanému bylo pokaždé vytýkáno jiné pochybení. Závazným právním názorem odvolacího orgánu byl žalovaný vázán a na něj reagoval. V posuzované věci tedy nešlo o tzv. „procesní ping-pong“, kdy by odvolací orgán vracel stěžovateli rozhodnutí pro ignoranci stále stejného právního názoru. Názor vyslovený odvolacím orgánem doposud žalovaného nikdy nezavázal informace poskytnout.

[8] V prvním zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu byl vyjádřen názor, že je potřeba se zabývat účelem, pro který bylo započato se zpracováním požadovaných osobních údajů u povinného subjektu coby zaměstnavatele dotčených subjektů údajů a jeho slučitelnosti z pohledu GDPR s jiným způsobem zpracování – poskytnutím žadateli. Dále pak se měl stěžovatel zabývat naplněním podmínky tzv. platového testu spočívající v požadavku, aby se informace samotná týkala veřejného zájmu. V druhém odmítavém rozhodnutí stěžovatel tento názor v plné míře respektoval.

[9] Ve druhém zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu byl vyjádřen názor, že je potřeba slučitelnost účelu původního a nového zpracování osobních údajů z pohledu GDPR vyhodnotit jinak, než stěžovatel učinil. Dále se odvolací orgán vyjádřil v tom smyslu, že nelze shledat za naplněnou přinejmenším jednu z podmínek tzv. platového testu – podmínku relevance s veřejným zájmem nikoli jen v obecné rovině. Ve třetím odmítavém rozhodnutí stěžovatel tento názor v plné míře respektoval. Stěžovatel tak má za to, že za této situace by již odvolací orgán správnost jeho rozhodnutí potvrdil, avšak odvolání podáno nebylo, nýbrž byla podána správní žaloba. Nejedná se tak o případ, ve kterém by žalovaným jakožto povinný subjekt nerespektoval závazný právní názor odvolacího orgánu a opakovaně odmítal žádost ze stejného důvodu, který by odvolací orgán opakovaně označil za nezákonný. Nebyla tak splněna podmínka přípustnosti žaloby spočívající ve vyčerpání řádných opravných prostředků.

[10] Krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda existují zákonné důvody pro odmítnutí žádosti. Podle stěžovatele nelze po posouzení dle tzv. platového testu požadované informace poskytnout, neboť nebyla naplněna podmínka relevance s veřejným zájem nikoli jen v obecné rovině. Vyjádření dotčených úředníků potvrzují závěr, že mezi požadovanými osobními údaji (informacemi) a veřejným zájmem na jejich poskytnutí nemůže být vztah v kvalitě vyžadované tzv. platovým testem pro to, aby mohl být zájem na ochraně žalobcem požadovaných osobních údajů prolomen. Krajský soud se s touto argumentací stěžovatele nevypořádal, a jeho názor tak je nejen nezákonný, ale i nepřezkoumatelný. Stěžovatel uzavřel, že nejsou splněny všechny podmínky, které na žadatele o informaci o platech či odměnách klade judikatura Ústavního soudu, a tyto informace coby osobní údaje proto nemohou být poskytnuty.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se žalobou řádně zabýval a přesvědčivě se vypořádal se všemi podstatnými argumenty vznesenými oběma stranami, přičemž své rozhodnutí opřel o judikaturu Ústavního soudu a NSS. Žalovaný se svými obstrukčními kroky snaží co nejvíce zkomplikovat činnost žalobce jako hlídáčího psa demokracie, o čemž svědčí i jeho přepjatě formalistický postup v řízení o poskytnutí týchž informací za navazující období roků 2020 a 2021. Žalovaný své povinnosti dle kasační stížnosti napadeného rozsudku splnil a žalobci informace o platech, příplatcích, odměnách i osobním ohodnocení dotčených úředníků za roky 2017 – 2019 dne 14. 10. 2021 poskytl. Platové ohodnocení těchto zaměstnanců je nadstandardní a ukazuje, že žalobce měl skutečně důvod se o ně zajímat. Tím, že žalovaný požadované informace žalobci poskytl, také fakticky odpadl důvod kasační stížnosti, a žalovaný tak nedůvodně zahrnuje Nejvyšší správní soud. Žalobce dále odkázal na závěry uvedené v rozsudcích NSS ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29, a ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 250/2020 - 29. S tvrzením stěžovatele, že v posuzované věci o „procesní ping-pong“ nešlo, žalobce nesouhlasí. Je však pravdou, že nezákonnost postupu při vyřizování žalobcovy žádosti o informace způsobovaly správní orgány obou stupňů, a bylo o to důležitější, aby do správního řízení mohla zasáhnout soudní moc. Postup žalobce byl v souladu s judikaturou NSS.

[12] Tvrzení stěžovatele, že se krajský soud s vyjádřeními dotčených úředníků k jednotlivým případům nevypořádal, není na místě, neboť žalobce ve správním řízení i v navazujícím soudním řízení prokázal, že mají svůj podíl na podivných kauzách. Krajský soud upozornil na množství článků z místního zpravodajství, které dokládají, že se jedná o veřejně diskutované případy. Žalobce je o nezákonnosti (či přinejmenším o nevhodnosti) postupu obou úředníků ve všech případech uvedených v žalobě i nadále přesvědčen. Nicméně i kdyby snad v některém případě nebylo pochybení jednoznačně prokázáno, jako důvod pro poskytnutí informací o platech těchto úředníků plně postačuje pouhé podezření z pochybení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2

pokračování

s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že se v posuzované věci nejednalo o případ, ve kterém by žalovaný jakožto povinný subjekt nerespektoval závazný právní názor odvolacího orgánu, opakovaně odmítal žádost ze stejného důvodu, který by odvolací orgán opakovaně označil za nezákonný, a nebyla tak splněna podmínka přípustnosti žaloby spočívající ve vyčerpání řádných opravných prostředků.

[16] K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že žalovaný ve svém prvním rozhodnutí v této věci ze dne 24. 4. 2019, č. j. PVMU 54903/2019 19, žádost žalobce částečně odmítl v bodu 1 a v bodu č. 2 a 4 žádost odmítl. Poukázal na platový nález a v něm uvedený „platový test“ dle kterého povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu, platovém tarifu, odměnách, osobním příplatku, hodnocení a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná. Následně dospěl k závěru, že není splněna podmínka a) a b) tohoto platového testu.

[17] Krajský úřad Olomouckého kraje toto rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019, č. j. KUOK 54433/2019, s odůvodněním, že žalovaný opomenul GDPR, a jeho rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné.

[18] Žalovaný následně ve druhém rozhodnutí ve věci žádost odmítl, resp. částečně odmítl ve stejném rozsahu. Zabýval se žádostí z hlediska GDPR, přičemž shledal, že se nejedná o zpracování nutné a přiměřené k zajištění jednoho z důležitých veřejných cílů stanovených v článku 23 odst. 1 GDPR a ani nový účel (poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím) nebyl slučitelný s původním účelem (plnění právních povinností zaměstnavatele), neboť neexistuje logická vazba mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny a účely zamýšleného dalšího zpracování. Nebyly ani naplněny podmínky pro aplikaci čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR. Následně žalovaný opět dospěl k závěru o nesplnění podmínky a) a b) platového testu.

[19] Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUOK 80408/2019, zrušil také druhé rozhodnutí žalovaného. Shledal jej totiž vnitřně rozporným, neboť jestliže žalovaný dospěl k závěru, že nový účel zpracování příslušných informací, tedy aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím není legitimní ve vztahu k původnímu účelu shromáždění údajů, neměl již provádět platový test a posuzovat zákonnost zpracování údajů dle čl. 6 GDPR. Doporučil žalovanému do budoucna zvážit jím vyslovený závěr o (ne)legitimitě nového účelu zpracování osobních údajů, a to zejména ve světle článku 6 odst. 4 a článku 23 odst. 1 GDPR. Odůvodnění žalovaného týkající

se čl. 23 odst. 1 GDPR neseznal krajský úřad dostatečným. Krajský úřad žalovanému uložil zvážit příhodnost argumentace užitá v rámci vyhodnocení (ne)naplnění některého ze čtyř bodů platového testu. S přihlédnutím k postavení žalobce coby „hlídacího psa“ totiž nelze vyloučit do budoucna rozpoutání diskuse ohledně kvality práce obou dotčených úředníků a jejich odměňování.

[20] Žalovaný následně znovu rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím stejným způsobem jako ve svých předchozích rozhodnutích. Dospěl k závěru, že poskytnutí požadovaných informací může být slučitelné s ustanovením čl. 23 odst. 1 GDPR a lze aplikovat výjimku zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR. Následně se zabýval platovým testem a dospěl k závěru, že požadovaná informace (položky nad rámec platového tarifu) nemá žádnou logickou spojitost s vymezenými důvody (účely) získání takové informace, a není proto naplněna podmínka a) platového testu, neboť požadované informace vedoucí k odpovědi na otázku, zda došlo k výchovným krokům ze strany nadřízených, již byly žalovaným poskytnuty a není objektivně možné plnit účel žádosti porovnáním nadstandardnosti oceňování vůči jiným profesím v rámci kraje. Uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro poskytnutí informace ve smyslu platového nálezu.

[21] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že byť se důvody pro zrušení prvního i druhého rozhodnutí žalovaného do určité míry lišily, žalovaný své rozhodnutí vždy založil na nesplnění platového testu. Krajský úřad Olomouckého kraje přitom ve svém druhém zrušovacím rozhodnutí ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUOK 80408/2019, uložil žalovanému zvážit příhodnost argumentace užitá v rámci vyhodnocení (ne)naplnění platového testu. Nejednalo se tedy sice o případ, kdy by žalovaný ostentativně nerespektoval závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, avšak zároveň je zřejmé, že žalovaný svá rozhodnutí opíral v podstatě o stále stejné důvody, byť jeho argumentace se částečně obměňovala. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že byly splněny podmínky pro podání žaloby přímo proti rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35, č. 3834/2019 Sb. NSS, v jehož bodě 40 se uvádí, že *„žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).“*

[22] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil existenci zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti. Vyjádřil v této souvislosti přesvědčení, že není splněna podmínka „relevance s veřejným zájmem nikoli jen v obecné rovině“. Nejvyšší správní soud této argumentaci stěžovatele nepřisvědčil, neboť jak již přílehavě konstatoval krajský soud, žalobce přiložil podrobný popis jím tvrzených pochybení dotčených úředníků, přičemž poukázal rovněž na konkrétní zdroje z médií. Pod veřejný zájem lze nepochybně podřadit i zájem na kontrole řádné činnosti stavebního úřadu, tj. kvality práce úředníků. Navíc oba dotčení úředníci nebyli řadovými úředníky, šlo o vedoucího oddělení územního a stavebního řízení pro město Prostějov a vedoucího stavebního úřadu Magistrátu města Prostějova, tedy o vedoucí zaměstnance, kteří disponují širokou věcnou působností a rozsáhlými pravomocemi, které mohou být případně i zneužity, proto je dán větší zájem

pokračování

na veřejné kontrole jejich úřední činnosti, včetně odměňování za její výkon. Proto musí být současně z titulu výkonu svých funkcí připraveni strpět vyšší míru zásahu do jejich práva na ochranu platového soukromí oproti řadovým zaměstnancům veřejnoprávních subjektů. Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že dotčení úředníci ve svých vyjádřeních žalobcem namítaná pochybení v rámci své úřední činnosti popírají, nemůže sama o sobě vyvrátit výše uvedené specifické okolnosti svědčící v posuzované věci o existenci veřejného zájmu na zveřejnění požadovaných informací.

[23] Námitku stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací, že mezi požadovanými osobními údaji (informacemi) a veřejným zájmem na jejich poskytnutí nemůže být vztah v kvalitě vyžadované tzv. platovým testem pro to, aby mohl být zájem na ochraně žalobcem požadovaných osobních údajů prolomen, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, neboť krajský soud náležitě zohlednil specifické okolnosti posuzované věci a své závěry ohledně veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací logicky, přesvědčivě, přehledně, úplně a správně zdůvodnil. Nejvyšší správní soud se proto s těmito závěry krajského soudu plně ztotožňuje. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že v posuzované věci nejsou splněny všechny podmínky, které na žadatele o informaci o platech či odměnách klade rozhodovací praxe Ústavního soudu, a tyto informace coby osobní údaje proto nemohou být poskytnuty.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[25] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvodně vynaložené náklady sestávají z odměny za zastupování a z hotových výdajů zástupce žalobce.

[26] V řízení o kasační stížnosti byly učiněny dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné vyjádření ze dne 3. 11. 2021). Výše odměny za jeden úkon právní služby učiněný zástupcem žalobce činí 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud žalobci přiznal za uvedené dva úkony částku celkem 6.200 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a k nim připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se do nákladů právního zastoupení započítává částka 1.428 Kč, která odpovídá příslušné sazbě daně. Žalobce tak má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení v částce 8.228 Kč, kterou uhradí stěžovatel k rukám jeho zástupce ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu